

Rezolucja o prawie Ukrainy do niepodległego bytu (1980)

Dzisiaj, w 60. rocznicę układu polsko-ukraińskiego z 21 kwietnia 1920 r. oraz wyzwolenia Kijowa - Rada Polityczna stwierdza:

- Rzeczpospolita Polska nie może się zgodzić na podległość Ukrainy jakimkolwiek państwu rosyjskiemu, nie pretenduje również do jakiegokolwiek własnego wpływu na obszarze Ukrainy. W interesie Polski leży bezwzględnie utworzenie i umocnienie całkowicie niepodległego państwa ukraińskiego, obejmującego wszystkie ziemie zamieszkałe przez Ukraińców, położonego między Polską w wolną Rosją.
- Uznajemy w narodzie ukraińskim jedyne i prawowitego gospodarza swojej Ojczyzny i stwierdzamy jego wyłączne prawo do decydowania o ustroju społecznym i politycznym oraz związkach międzynarodowych swojego państwa.
- Upływ czasu i tragiczne wydarzenia ostatnich 40 lat przesądziły o rozgraniczeniu narodu polskiego i ukraińskiego, co musi być wzięte pod uwagę przy kształtowaniu wzajemnych stosunków w przyszłości. Dramat ostatnich kilkudziesięciu lat najlepiej uwidacznia obecna sytuacja miasta Lwowa, do którego niegdyś miały równe prawa Polska i Ukraina, a które obecnie - w wyniku świadomej polityki kolonizacyjnej rządu moskiewskiego, po usunięciu ludności polskiej i znacznej części ludności ukraińskiej - stało się miastem zaludnionym w większości przez Rosjan.
- Podstawą przyszłej współpracy polsko-ukraińskiej powinno być uznanie i poszanowanie jednakowych praw Ukraińców w Polsce i Polaków na Ukrainie, wzajemne otwarcie na wpływy kulturalne i zapewnienie obu narodom swobodnego przekraczania granicy między Polską a Ukrainą w warunkach demokratycznego bytu obu państw.

Dziś, podobnie jak przed 60 laty, rysują się coraz realniejsze możliwości odzyskania niepodległego bytu zarówno przez Polskę, jak i przez Ukrainę. Zależy to od działania narodu polskiego i narodu ukraińskiego we własnych krajach i na obczyźnie, od przewyciężenia dawnych sporów i uprzedzeń, od zgodnego działania w imię realizacji wspólnego wielkiego celu.

Rada Polityczna Konfederacji Polski Niepodległej
Jelenia Góra, 15 maja 1980 roku

Постанова про право України на незалежне існування (1980)

Сьогодні, у 60-ту річницю польсько-українського договору 21 квітня 1920 р. та визволення Київ - Політрада стверджує:

- Республіка Польща не може прийняти жодного підпорядкування України Російській державі, і не претендує на власний вплив території України. Абсолютно в інтересах Польщі її повне заснування та консолідацію незалежна Українська держава, що охоплює всі землі, на яких проживають українців, розташованих між Польщею та вільною Росією.

- Ми визнаємо український народ єдиним і законним господарем своєї Батьківщини і ми підтверджуємо його виключне право вирішувати суспільно-політичний лад і міжнародні асоціації вашої країни.

- Збіг часу та трагічні події останніх 40 років розмежували націю Польська та українська, які необхідно враховувати при формуванні один одного майбутні відносини. Драму останніх десятиліть найкраще ілюструє нинішня становище міста Львова, на яке колись мали рівні права Польща та Україна, і яке тепер — у результаті цілеспрямованої колонізаційної політики московського уряду, після його усунення польського населення та значної частини українського населення – воно стало населеним містом в більшість росіян.

- Основою майбутньої польсько-української співпраці мають бути визнання та повага рівні права українців у Польщі та поляків в Україні, взаємна відкритість до культурний вплив і забезпечення того, щоб обидві нації могли вільно перетинати кордон між Польща та Україна в умовах демократичного існування обох країн.

Сьогодні, як і 60 років тому, реальних можливостей одужання стає все більше Незалежне існування як Польщі, так і України залежить від дій нації Польський і український народ у своїх країнах і за кордоном, від подолання старих суперечки та упередження від спільної дії для досягнення спільної великої мети.

Політична Рада Конфедерації Незалежної Польщі
Єленя Гура, 15 травня 1980 року